

Слово про батька

Торік, 4 серпня, трагічно обірвалося життя мого батька Івана Андрійовича Загородька. Народившись на Київщині в бідній селянській сім'ї, він любив душею і серцем широкий Дніпро, добре плавав. Ще хлопчиною врятував одну подружню пару від загибелі у водах цієї великої ріки. А перед війною ходив юнгою на моніторі в складі Дніпровської військової флотилії. Цей монітор стоїть зараз у Києві на постаменті як пам'ятник воїнам флотилії.

В перші дні війни німці спалили дощенту рідне село батька, а його самого погнали в Німеччину. Але не таким був характер Загородька, щоб гнути спину на окупантів. П'ятнадцять разів тікав він. Останній раз допомогли партизани, підірвавши ешелон під Ковелем, який направлявся в Німеччину.

А потім був фронт. Визволяв від фашистів Західну Україну, Чехію, Словаччину, Польщу, Австрію. При форсуванні Дунаю тяжко поранило. Закінчив війну в Празі, мав багато урядових нагород.

Згодом партійна і господарська робота в Яруні Житомирської області. З особливою теплотою згадував першого секретаря Ярунського райкому партії, колишнього комісара партизанського загону. Він ніколи не лінувався в найвіддаленіше село району прибути конем на вранішнє доїння корів, знав доярок по імені і батькові, вникав у їх проблеми. «Хіба можна забу-

вати таких людей?» — говорив Іван Андрійович.

З 60-ми роками пов'язаний гоцанський життєвий шлях батька. Сюди він приїхав як завідуючий районним відділом культури, добудовував Будинок культури, доставав меблі і крісла, розвивав художню самодіяльність.

Потім керував комунгоспом, будував комбікормовий завод, який невдовзі запрацював на повну потужність.

Проїшов рік, як не стало Івана Андрійовича. Він залишив по собі хорошу пам'ять серед людей. І ми, сини, продовжуємо його шлях. Юрій нині головний механік теплоходу, борознить Чорне і Середземне моря, в мене, полковника, московська прописка.

Кажуть, час стирає все. Але пам'ять про хорошу людину, передусім батька своїх дітей, залишиться в наших серцях навечно.

Валерій ЗАГОРОДЬКО.